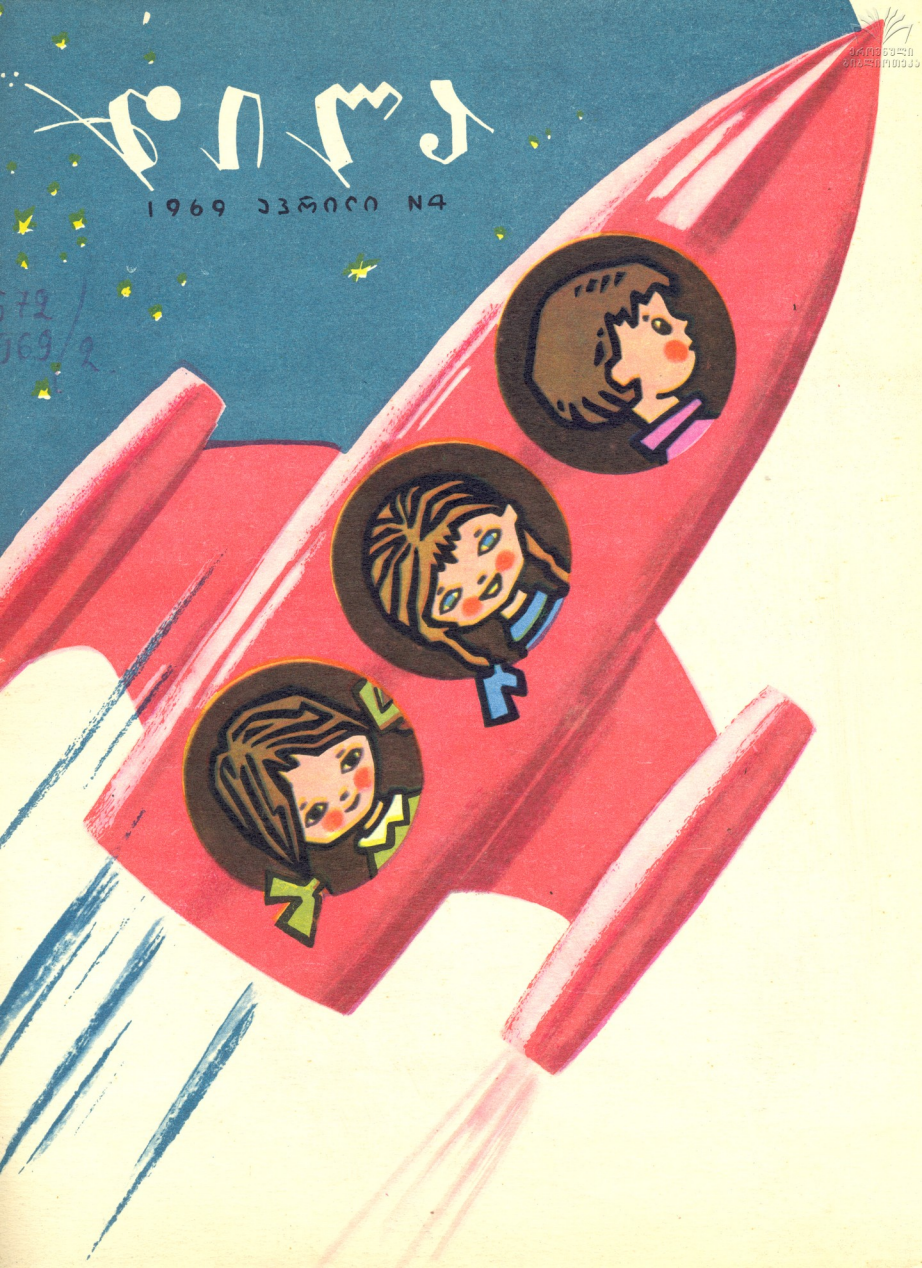

ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ՄԱՅՈՒՆՈՒԹՅԱՆ
ՊՐԻՆՏԻՆԳ

ԻՆՅՈՒՆ

1969 ՅՅԹՈՐՈ Ռ4

72
569/2

ღენინი

აღიო მირსხულაუ

ნახატი ჯაბალ ლოლუასი

რატომ გვიყვარს მზის ქვეყანა, უხვი, თვალუწვდენელი?
აქ ერთობას ამკვიდრებდა, აქ ცხოვრობდა ღენინი.

რატომ გვიყვარს ჩვენი სალხი, გპირი, გამაჩენილი?—
მუდამ სწეგაკ სიმართლისთვის, სალხს უყვარდა ღენინი.

რატომ გვიყვარს მომავალი, ცისკრად ამოვლენილი?—
ჩვენს ბედნიერ ცხოვრებაზე ოცნებობდა ღენინი.

მოთხრობები 3. ი. ღანიძა

ჯ. მოკაშვილი

ნახატი გომი თოთიხაძისა

ტკბილი ჩაი

მაშინ ჩვენი სახელმწიფო ერთი წლისაც არ იყო. მართალია, მეფე ტახტიდან ჩამოვადდეთ, მაგრამ ცხოვრება მაინც ჭირდა. ბევრი ფაბრიკა-ქარხანა არ მუშაობდა, მატარებლები კანტი-კუნტად დადიოდა. ორთქლმავლები და ვაგონები საკმარისი არ იყო. ბინებში ციოდა, პური ცოტა გამოჰქონდათ გასაყიდლად.

იმ გაქირვებულ დროს ხალხი ყოველი კუთხიდან აკითხავდა ლენინს. მოსკოვში ასეული კილომეტრის სიშორიდან ჩამოდიოდნენ ფეხით, ოღონდაც ლენინს შეხვედროდნენ.

ერთხელ უკრაინიდან წითელი არმიის პოლკების მეთაურები და კომისრები ეწვივნენ ლენინს და იარაღი სთხოვეს.

— სამ მებრძოლზე ერთი შაშხანა მოდის, ვაზნეძე ძალიან ცოტა გვაქვს. აბა, ერთ კაცს ორი სავაზნე რას ეყოფა საბრძოლველად!

ლენინმა გულისყურით მოუსმინა მოსაუბრეებს, ბლოკნოტში რაღაცა ჩაიწერა, მერე სტუმრების ტანსაცმელი შეათვალიერა და თქვა:

— იარაღის მარაგი ჯერ კიდევ არა გვაქვს. ამიტომ ძალიან ცოტას მოგცემთ. ერთი ეს მითხარით, ამხანაგებო, ბევრ წითელარმიელს აცვია ქალამნები და შინააქსოვი ტანსაცმელი?

მეთაურები ასეთ შეკითხვას არ მოელოდნენ.

— რატომ დუმხართ?

— აცვიათ, ამხანაგო ლენინ, და ძალზე ბევრსაც.

— მაშ ტანსაცმელს რატომ არ ითხოვთ?

— უტანსაცმოლად როგორმე გავძლებთ, მაგრამ როცა ჯარისკაცს შაშხანა არა აქვს, ხოლო პოლკს ზარბაზანი, აი, მაშინ კი ძნელაა ბრძოლა.

— არა უშავს, იმედს ნუ დაკარგავთ. შეძლებისამებრ, იარაღსაც მოგცემთ და ტანსაცმელსაც.

შემდეგ ლენინმა სტუმრებს გამოჰკითხა, როგორ ცხოვრობენ გლეხები, როგორ უდლიან იმ მიწებს, მემამულეებს რომ ჩამოერთვათო. საუბარი დიდხანს გაგრძელდა. დამშვიდობებისას ვლადიმერ ილიას ძემ გულდაწყვეტით თქვა:

— სიამოვნებით მიგიწვევდით ჩაიხე, ამხანაგებო, მაგრამ სამწუხაროდ შექარი არა მაქვს.

მეთაურებმა გაკვირვებით შეხედეს პროლეტარული რევოლუციის ბელადს. იქნებ არც დაეჯერებინათ, მაგრამ ლენინი ხომ ტყუილს არ იტყუდა. ალბათ, მართლაც არ იყო მოსკოვში შექარი.

ერთ ხანს ყველა დუმდა. მერე ერთმა კომისარმა საველე ჩანთა გახსნა, იქიდან სუფთა ჩვარში გამოკრული ორი ნატეხი შექარი ამოიღო და ლენინს გაუწოდა.

— ვლადიმერ ილიჩ, პატარაობიდანვე ჩაი

არ დამიღვებია, არ მიყვარს. აი, ჩემი თვალი, ინებეთ!

ლენინმა უწყყმანოდ მიიღო საწუქარი. მერე მდივანი გამოიძახა. სტუმრებს ძალიან გაუკვირდათ, რატომ დასჭირდა სასწრაფოდ მდივანიო.

მაგრამ მალე ყველაფერი გამოირკვა.

— ცეცხლფარეშის ბავშვები კვლავ ავად არიან?—კითხა ლენინმა.

— ოღნავ მომჯობინდნენ, ვლადიმერ ილიჩ, მაგრამ ფეხზე მაინც ვერ წამოდნენ.

— აი, ეს ორი ნატეხი შექარი მიუტანეთ, გეთაყვბ, და უთხარით, რომ ჩემი სტუმრების ნაწუქარია.—შემდეგ იმ კომისარს მიუბრუნდა, რომელმაც შექარი აჩუქა:—თქვენ კი უნდა დაგვეხმაროთ, რომ მუშები სურსათით მოვამარაგოთ. ალბათ, იცით, მუშებს ახლა დღეში მხოლოდ ას გრამ პურს ვაძლევთ.

— მე ვერ შევძლებ, ვლადიმერ ილიჩ.

— შესძლებთ, უთუოდ შესძლებთ. აი, ჩახვალთ ვოლგისპირეთში. იქაური გლეხები ჩემი თანამემამულეები არიან. სთხოვეთ, სურსათით დაეხმარონ ქალაქს. უთხარით, რომ საბჭოთა ხელისუფლებას ვერავითარი ძალა ვერ შეარყევს და არც ვალში დარჩება მათ. სახკომსაბჭოს მანდატით, რომელსაც ლენინი აწერდა ხელს, კომისარი ვოლგისპირეთის სოფლებში გაემგზავრა. იქ გლეხები შეკრიბა და უამბო მათ, თუ რა მძიმე მდგომარეობაში იყო ქალაქები.

სხედან ცხვრისტყაპუქიანი გლეხები კრებაზე, თუთუნს აბოლებენ და ეკითხებიან:

— ლენინი როგორ არის?
 — სურსათი ხომ არ აკლია?
 — მართალია, რომ ლენინი ცივ კაბინეტში მუშაობს?
 — ძალიან უჭირს ჩვენს ლენინს. სურსათი ისე ცოტაა ქალაქებში, რომ თვითონ ლენინიც კი უშაქრო ჩაის სვამს. ხოლო როცა ორი ნატეხი შაქარი აჩუქეს, ისიც კი ავადმყოფ ბავშვებს გაუგზავნა.
 კომისრის ნათქვამმა ძალიან ააღელვა გლეხები.

— მე ერთ ტომარა ხორბალს ვავგზავნი.—
 თქვა ერთმა მოხუცმა.
 — ჩემგან ერთი საწყაო ცერცვი ჩასწერე.—
 უთხრა მეორემ, რომელსაც კურდღლის ბეწვის ქული ეხურა.

— მე კი ორ ტომარა სიმინდს ვიძღვევი.—
 განაცხადა ფარაჯიანმა გლეხმა.
 ამგვარად თითქმის ყველა გლეხმა გაიღო თავისი წილი სურსათი ქალაქში გასაგზავნად. ხალხი დაიშალა და მალე შეპირებული სახეე ტომრები მოიტანეს.

კომისართან რამდენიმე გლეხი მოვიდა, ქუდები მოიხადეს, თავმდაბლად მიესალმნენ და ქალაქის ფურცელი გადასცეს. პატარა წერილში გლეხები სთხოვდნენ ვლადიმერ ილიას ძეს, გაფრთხილებოდა თავის ჯანმრთელობას და მხოლოდ შაქრიანი ჩაი დაეღია.

„ჩვენო ძვირფასო ვლადიმერ ილინ, დალიეთ ტბილი ჩაი, დალიეთ, როგორც გესიამოვნოთ, გინდ დაშაქრული, გინდ კვნიტით. ნუ გაიჭირვებთ, ჩვენ სამი ვაგონი შაქარი შევავროვით“,—ეწერა წერილში.

როდესაც ხორბლით დატვირთული ეშე-

ლონი ვოლგისპირეთიდან მოსკოვში მოდიოდა, მას მოაბეს შაქრით სახეე სამი ვაგონიც, რომელიც გლეხებმა პირადად ლენინს აჩუქეს.

მოსკოვში დაბრუნებული კომისარი, პირველ ყოვლისა, კრემლში მივიდა და ვლადიმერ ილიას ძეს გლეხების წერილი გადასცა. კითხულობდა ლენინი ამ წერილს და ხალხის მხურვალე მხარდაჭერით განხარებული ილიმებოდა. მოისმინა ვლადიმერ ილიას ძემ თავისი წარგზავნილის ნაამბობი და, როგორც მაშინ, სასწრაფოდ გამოიძახა მდივანი. ახლა კი მიხვდა კომისარი, რატომ გამოიძახა მდივანი, და არც შემცდარა. ლენინმა განკარგულება გასცა, სამივე ვაგონი შაქარი ბავშვებისათვის გადაეცათ. თავისთვის კვლავ ერთი ნატეხიც არ დაუტოვებია.

— შაქარი ბავშვებისთვის აუცილებელია!—თქვა ვლადიმერ ილიას ძემ.

აი, როგორ უყვარდა ლენინს ბავშვები და როგორ ზრუნავდა მათზე.

ნახატი მიოროზი როინიშვილისა

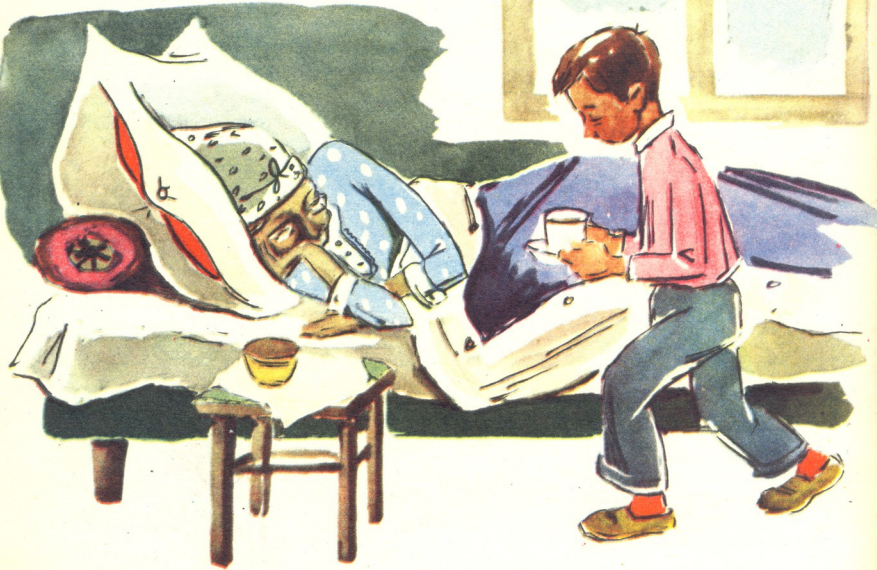
ყველაზე გემრიელი საუზმე

პახბან პახბაძე

ნახატი ლაბრაძე დანდიანი

შინ მარტო მამუკა და ბებია იყვნენ. მამუკა თავისთვის თამაშობდა. ბებია საუზმის სამზადისში იყო.

— ვაიმე!— შემოესმა მამუკას.
ბიჭუნამ სამზარეულოში შეირბინა.
ბებოს უეცრად წელი გაჰკავევბოდა, ვიშვიშებ-

და და იყო ერთ ამბავში. ლოგინამდე ძლივს მაღლწია.

მამუკას თამაში სულ გადაავიწყდა. სიმწრისაგან ცრემლმორეულ ბებიას ამწვიდებდა, ეფერებოდა, ეტიტინებოდა და აცინებდა.

— ვაიმე, ჩაი აშიშინდა, გაზს ვინ გამორთავს ახლა!— შეიცხადა ბებომ.

— მე გამოვრთავ, ბებო, მე!
მამუკა გაზის გამოსართავად გაქანა.

— ახლა ვინ გაგვიწყობს სუფრას?

— განა მე ვერ გამოვადლებ კარადას, სუფრის გაშლას რა უნდა?— დააიმედა მამუკამ.

გაიქცა ბიჭუნა და კარგა ხანს ისმოდა ჯამჭურჭლის წკარუნი.

ვაიხედა ბებომ და რას ხელდავს: მამუკა, თითქოს რალაცას ეპარებო, ისე მოდის. მოდის და ლამბაქზე დადგმული ჩაით სავსე ფინჯანიც მოაქვს.

ბებოს ლოგინთან სკამი მიუჩოჩა, ხელსახოცი გადაუფარა და ფინჯანი წინ დაუდგა. ხელად კარაქწასმული ბურიც მიურბენინა.

თვითონაც მიირთვა საუზმე.
ისეთი გემრიელი საუზმე არასოდეს მიჭამიაო!— დიდხანს საამბოდ ჰქონდა ბებოს.

შესრულდა 80 წელი ბავშვების სა-
უვარელი პოეტის იოსებ გრიშაშვილის
დაბადებიდან.

გამოჩენილი მგოსანი ჩვენი ჟურნა-
ლის ახლო მეგობარი და სარედაქციო
კოლეგიის წევრი იყო. ი. გრიშაშვილს
ძალიან უყვარდა ბავშვები. ბევრი საუ-
კეთესო საბავშვო ლექსი და პოემა
აქვს დაწერილი.

ვის არ წაგიკითხავთ „პატარა ოსტა-
ტები“, „ბაბაჯანას ქოშები“, „გული-
კო“, „ოთხი დრო“ და მრავალი სხვა-
ვბეჭდავთ ერთ-ერთ ლექსს ი. გრიშა-
შვილის საბავშვო ლექსებიდან.

გაზაფხული

აგერ ნუში, ჩვენს ბაღსაში
რომ დგას ასე თბილად, კენტად,
გაზაფხულმა განაცდისლა,
უვაილებით გადამენტა.

იამ გული გაღუშალა,
მზის სხივებს და ჭრელ ზეპელას,
ჩვენ კი მიწა საბუშაოდ
მოგვიწოდებს უველას, უველას!

ჰა, მერცხლებიც დაგვიბრუნდენ,
განსარეს ხალხის გული!
რა კარგია უინვის შემდეგ
თვალჭუქუნა გაზაფხული!

“...ქვლედიღ ინაიქსეაფ
 ფაჭიღაფაჭიღ აფაფაჭიღ სამინინი
 *ფლედიქამამნი ნიღამინაა
 ‘ფენინი აფ ფენინი
 ‘ფენინი აფ ფენინი

ღაფაფა

მხატვარი
 ზურაბ შორაჩიძე

„ღილაკ“ ბიბლიოთეკა.

გარნილ ჭანჭავიძე

ქვედავნიპატი სხვადასხვადას
 სხვადასხვა 'დავნიპატი სხვადას
 'დავნიპატი სხვადას 'დავნიპატი
 'დავნიპატი სხვადას 'დავნიპატი

ქვედავნიპატი სხვადას
 სხვადას 'დავნიპატი სხვადას
 'დავნიპატი სხვადას 'დავნიპატი
 'დავნიპატი სხვადას 'დავნიპატი

ქვედავნიპატი—დავნიპატი
 'დავნიპატი—დავნიპატი
 'დავნიპატი—დავნიპატი
 'დავნიპატი სხვადას 'დავნიპატი

დავნიპატი

საათი

წიკ!
 წიკ!
 წიკ!
 წიკ!
 ამ წიკწიკში
 მოვა დრო და წავალთ ცირკში.

რა კარგია ეს წიკწიკი,
 რა კარგია ჩვენი ცირკი!..

ქსამყან ნიყა თსღუნნიწნაღ ყა
 ღმწაღაღაყა ღსაღ ღწნწყ ღსყაათ
 ქსამნიღო ლსტოღლოათ
 —ქღწწწწნაღ ლწმთაყღღ ლღწწ
 •ღწწწწწწ

•ღწმღღღღ წწწწ ლღწწწწ
 •ღწღღღღ •ღწღღღ სყწმღღღ სღწწყ
 ქღღღ •ღღღ •ღღღ •ღღღ —
 ქღღღ •ღღღ •ღღღ •ღღღ —
 :სმღღწწწწწწ წწწწწწწწწწწწ

ღღღღღღ

მიუვარს

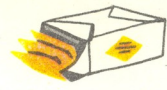
მიუვარს ჩვენი ბალ-ვენახი,
 ბარვა,
 თოსნა,
 მკა,
 რთველი!
 მიუვარს მთელი საქართველო,
 მიუვარს ყველა ქართველი!

...ჯანივერ ლაქვედ ნიყე
 'ღმინივერ ჯანიღმ ნიყე
 .ჯანივერ ლყ 'მინიღმინი ვეჯი
 'ღმინიღმინი ლღმინი სი ნი
 'ჯანივერ ღღინი ღსიყე
 ჯანივერ-სღეღსივერ
 'ჯანიღმ ღღღღღ ღსიყე
 ჯანივერ-ღინივერ სღმინიყე

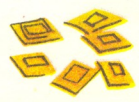
სჯანსიყე ღღღღღღღღღღღ

ხუხუღღ

მე ღღ გიამ ნამცხვრისაგან
 აგღშენთ ხუხუღღღ.
 ვინც კი ნახღ ხუხუღღღ,
 უუუღღღ ღღ უუუღღღღ.

ხაღ იყო ღღ ხაღ არღ,
 ამუღნიღ—ამუღნი,
 მიუღპარღ ხუხუღღღღ,
 წუღთში შეღახრღამუღნი!..

პანო მნელი

ნაკადულო, სხევეარელო, ო
რა სანად მიიძღერი,
ირგვლეჲ მინდვრის ევაჲილები,
ღაღისფერი, ღიღისფერი.
სიეჲარულით, მოფერებით
გთაჲაზობენ ალაღ საღამს,
გილოცავენ მჲიდობიან
მკსარობას და მესღის ძალას.

ნახატი ზურაბ რაზმაძისა

ჩაბვენი

ხალხური

ერთმა კაცმა შეკასმა ცხენი და ქალაქში წავიდა. ათი ბათმანი ქერი იყიდა.

— შეგობარო, ეკ შენი ცხენი ექვსი ბათმანის მეტს ვერ ზიდავს, ოთხი ბათმანი ქერი აქ დატოვე და სხალ წაიღეო,—ურჩია გაბედილულმა.

— სწორია, ჩემი ცხენი ბებურია,—მიუგო შეიღველმა,—მისთვის ექვსი ბათმანიც კი ბევრია, სუთ ბათმანს ცხენს გადაუკიდებ, დანარჩენს კი მე წაგვიღებო.

ასეც მოიქცა: სუთი ბათმანი ცხენს გა-

დაჭვიდა, სუთი ბათმანი თვითონ გადაიღო მსარსე, შეჯდა ცხენსე და გასწია.

საცოდალმა ცხენმა ცოტა რომ გაიარა, დადგა, ფეხები ეკეცებოდა. შინამდე აბა, როგორ მიადწევდა!

— აი, შე სამკლე, შენა!—შეუმასა ზატრონმა,—რს ღმერთი გიწურება, სუთი ბათმანი სომ მე მომაქვსო.—უფვიროდა ზატრონი დონემისდილ ცხენს და თან ჯოხს ურტყამდა.

ჩიწერა ლალო გვირიანმა
ნახატი თამაზ ხუ მირვილინა

თავში და თხილი

ვლადიმერ ასლამაზიშვილი

ზ ლ ა მ ა რ ი

ნახატები ლიმიჯიჩი ზარაზიშვილისა

მშიერმა თავმა ტყეში ერთი დიდი თხილი იპოვა.

— ამხელა თხილი სიზმარშიაც არ მინახავს. მოდი, წავიღებ, ჯერ ყველას გავაკვირებ და მერე შევაკნატუნებო.—თქვა თავმა, თხილი ზურგზე მოიგდო და გზას გაულგა.

შემოეყარა კურდღელი.

— შეხედე, რამხელა თხილი მაქვს!—თქვა თავმა და თხილი უჩვენა.

— აუჰ! ბაჭებს გეფიცები, ასეთი დიდი თხილი ჩემს ღღეში არ მინახავსო!—გაოცდა კურდღელი.

თავუნამ კმაყოფილებით ჩაიცინა და გზა განაგრძო. მიდის, მიდის და, ახლა ზღარბი შემოხვდა.

— მოდი, ამასაც გავაკვირებო, —გაფიქრა თავმა და ზღარბს თხილი უჩვენა.

ზღარბმა თხილს ახედ-დახედა:

— რას უყურებ, რატომ არ ჭამ?—ჭკითხა ზღარბმა.

— ჯერ ქვეყანას გაეკვირვებ, მერე მიუჯდები და ჩავაქნატუნებო.— მიუგო თავმა და გზას გაუღდა.

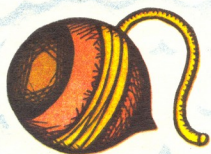
მიაღმა ნაკადულს. ნაკადულს იქით, ბებერი მუხის ფულდუროში, კულდფუმფულა ციყვი ცხოვრობდა. თავს ყველაზე მეტად ციყვი უნდოდა გაეკვირვებინა.

ნაკადულს ხან აღმა აუყვა, ხან დაღმა, მაგ-

რამ ფონი ვერ უბოვა. ერთ ადგილას ხილივით გადებული ხის წვრილი ტოტი ნახა, შედგა ზედ და ტუნტულ-ტუნტული გაუყვა. უშამდე რომ მივიდა, თავზე ყვავმა დასჩხავლა. თავს შიშით თხილი გაუვარდა და წყალმა წაიღო.

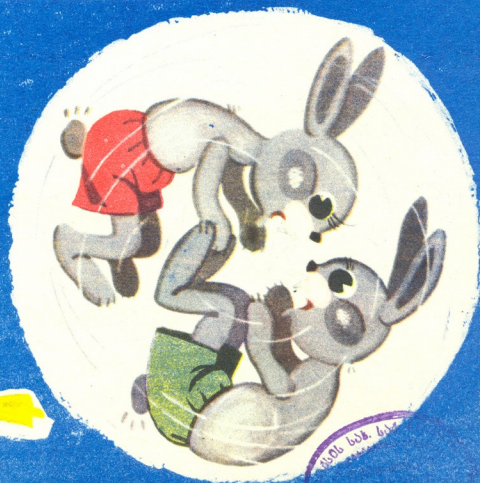
დარჩა თავი ხახამურალი

ბაჭივები

ხალხურა

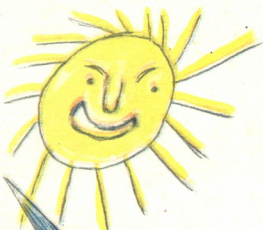
სტაფილოზე წაიკიდა
კურდღლის ორი ბაჭია,
— მოდი, შიჭო, გააშველე;
ერთმანეთსა ფხაჭნიან.

ფონი სხ. სხ.

76055

გოგონა ყვავილებში—ნახტი ლელა არღაშელიანი, 6 წ. ვალი.
 ყველგებური მანქანები—ნახტი გიო მახვრამიძე, 6 წ. თბილისი.
 სახლი ტყეში—ნახტი პაატა ყოფიანია, 5 წ. თბილისი.
 ყველა მფრინავი—ნახტი აკა გვახარია, 6 წ. თბილისი.
 ზღაპრის გმირი—ნახტი გუგა კობეტიშვილიანი, 6 წ. თბილისი.

